

Pasaba pola Praza do Campo cando me parou Piño, dicíndome: -¡Ai, homi. Q
res vir a un viaxe cos AMIGOS DOS CASTIBLOS? . Como sei que eses AMIGOS, son
 máis amigos de comer ben e de mercar cousas que de ver cousas vellas, e com
 nos viaxes levan sempre unhas miñas almiñas noviñas e xeitosas, pregunteill
 cara a ónde era o viaxe. Dixo: -Cara a Ajito. Coídei que me chamaba a min a
 porque ~~fo~~ un gromista. Pero era verdá. Así que lle pedín que me anotase, pois,
 pensei que 5.000 pesos non me iban facer máis probe.

Pero isí, sí!... Cando lle fun pagar a don Alijandro os cinco mil pesos
 riuseme nos fuciños dicíndome: -¿Seique coidas que vas alquilar un taxi pra
ir a Nadela mercar unhos queixos? . Pois este vixe cóstache 25.000 pesos.

Dixenlle: -Desanótame, pois a min os cara-jitos non me intresan. Pero él
 que é unha boa lebre, inda que tén cara de conexo, como conoce a miña debili
 por certas cousas, díxome, falando en castillano pra chafugarme máis: -Si no
quieres venir, lo diegas. Que así nos tocan a los máis millores raciones de
 vista. Porque te hai aló unhas ajipcias, que tienen un acaneo que les zumba e
 mango y que son tan mansiñas como galinas desas que te vienen a comer a la
 mano.

Por ver si o do acaneo era verdá, e si as galiñas do Ajito son tan xei
 tosas como o Cruz decía, tirei de carteira, pouseille os 25.000 pesos, dicínd
 pra mín: -¡Adios, que vos vaia ben, cartiños da xatiña que acabo de vender!
 O Cruz quebuse rindo -¡mala centella o fenda! -, polo que pasou, e lles vou
 contar, nese viaxe:

-¿Acaneo?... ¿Acaneo non faltou! . Xa indo no avión, o raio do aparato de
 en acanearse, unha vez pra enriba, outras pró lado, e tanto brincaba que eu
 apañei un medo, que debía ser o mesmo que parcián sentir unhos filetes que
 larpara en Sancho Dián, pois eles iarre do demo que habían de botárseme for
 hastra que lles dixen: -¡Aguantade, porra, que si hai que morrer, morreremos
xxuntoos! . E quedáronse quietinos no estámago.

E aquilo non foi nada en comparanza co que nos pasou nun condanado dun
 tren. Subínme a él e o Alejandrino Cruz e o Albertiño Lens, convencéronme de
 que tiña que durmir nunha cama alta. Bueno ¿cama? . O que era, era un poleiro
 como o das galiñas, que hastra pra subir a él tiña unha escadiña, pero, eso s
 estaba limpa. Deiteime, e iba a prender no sono cando o tren ¡TRAS, PUM, ZAS..
 aquilo parciá un tarrimoto, que eu xa non sabía si estaba na cama ou nun ar
 gadelo de peneirar area pró cemento. ¡Non pechei ollo!... Así tiven tempo pra
 recordar unhas tortillas que parciá que tiñan a iutericia e que, con sólo ve
 las e non probalas, a doña Celina colleu tal noxo que tiña arcadas como si
 as quixera botar fóra. Como nonas probará, dixen pra mín: -¿I estará agardando
ainda, cando ten xa fillas e netos? . Pero non era ese o caso...

No aviole e no tren e nos aeroportos, muitos asnalfabetos había. Nin o
 dema lles entendía o que falaban. As señas entendinas ás veces. Porque unha
 vez lle din unha pilastra de prepina, que xa me parceu muito dar, dixenlle, o
 pensando que non me entendía: -¡Vaite a onde se manda ~~é que~~ ó que é molesto.
so!; pero él, agarrando a faldra larga e chea deso mesmo, sorriuse e díxome:
 -Sankiyú verdé más. Que me dei conta que me quería decir: -R pra usté, muita
máis, e da verde...

Porque os homes no Ajiuto andan con sotanas que lles chegan ós pés, e
 son tan friolás que andan con unhos trapos enrodelados á cabeza e inda poñ
 ñen unha bufanda. As mulleres -¡mala chizpa leve a Cruz por enganarme! -, sal
 vo algunha xeitosiña, pero que había que lavar pra saber se a muorén da care
 é natural ou é falta de auga, vianse muitas que parcián bocois vestidos, e ou
 tras, todas de loito, que sabe o diaño cómo estarían por debaixo... ¡De acaneo
 e de vir comer á mau, nada, monada! . Agora que hai que decir que tamén se vían
 rapaciñas mui ben feitas, con cariñas guapas e imui redondiñas!

O que me traguía chafugado era que a cada pouco nos facían cubrir unho
 papepes, que gracias a Lolita Suárez -¡benia seña a mai que a deul- mos co
 bría, que eu non adeprendín a saber por qué aqueles xudeus me chamaban a mir
 Surnome, que é máis un insulto que un xeito de chamar a un home. Agora que o
 que son é mui cuidadosos dos pasaportes, pois pídenchos a cada paso pra que
 non te esquenzas deles ou os perdas. Hastra chos gardan, por un siascaso.

Cando baixamos do avión, o señor Quintanilla díxome: -¡Ei, tí, O CAIRO!